

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2019
CATEGORIA CONTE DE TEMÀTICA FESTA MAJOR DE GRÀCIA

Autora: **Antònia Molera Safont**

Títol: „**Mama, m'expliques un conte?**“

Em dic Laura i tinc sis anys, gairebé set.

Sóc catalana, vaig néixer a Barcelona.

Quan tenia dos anys, els meus pares van anar a treballar a Dublín i encara hi vivim.

Vaig a l'escola i m'agrada molt. També tinc molts amics i amigues, però no m'he pas oblidat de la ciutat on vaig néixer.

Quan el pare i la mare m'expliquen coses de quan eren petits, penso que m'agradaria viure a Barcelona.

Però, deixant a part tot això, vull explicar-vos un secret.

Baja, no és ben bé un secret.

Tothom ho sap que m'agraden molt els contes. Sovint, se'm veu endinsada dins la història que hi ha en els fulls plens de color i lletres del conte que tinc entre les mans.

Sí, m'agraden els contes, sobretot, sobretot, per com acaven:

I... van ser feliços i van menjar anissos!

De fet, em pregunto:

Per què diuen anissos?, podrien dir caramels o crispetes.....

Però, amb què ho farien rimar?

"Es van quedar dretes i van menjar crispetes?"

O bé...

És difícil eh?

Ja ho sé!

"Es va quedar distreta tot menjant una crispeta?"

Ui no!

Deixem-ho tal com s'ha dit sempre.

Suposo que ho diuen així, perquè els finals feliços són molt dolços, com els anissos.

Doncs bé, cada nit, abans de dormir, quan estic entre els llençols i ben arrepenjada al meu coixí,

llegeixo contes (ara ja començo a llegir força bé) i el papa o la mama, mentrestant, m'escolten.

Altres vegades són ells els que me'n llegeixen o bé me n'expliquen algun.

Gairebé sempre però, a la mama li demano el mateix.

La veritat és que no és ben bé un conte, és una història, la seva història. I sabeu?... va tenir un final feliç.

I com no podia ser d'altra manera, aquella nit vaig dir:

- Mama, m'expliques el conte....

No va caldre dir res més.

- **Una altra vegada?** (Em va preguntar)

Abans de responder: oi tant que sí, em vaig quedar pensant una estona.

- **Mama, fa molts anys que no anem a les festes del nostre barri.**

Vaig dir nostre perquè encara que no hi fóssim, tots, el papa, la mama, els meus germans i jo, el sentíem ben nostre.

- **Tens raó Laura. A veure si aquest any podem anar-hi.**

- **Com creus que guarniran els carrers mama?**

- **No ho sé, ahir vaig parlar amb l'àvia i em va dir que de moment, no em diria pas res, que era un secret.**

Es veu que estan treballant de valent per tenir-ho tot a punt. Ja no falta gaire...

- **Pot ser... potser aquest any, el barri serà el fons del mar, amb un vaixell enfonsat.**

Dins el vaixell, hi haurà una capsa espatllada de fusta carregada de joies. Collarets de perles, arracades, braçalets... també hi haurà estrelles de mar i peixos de tots colors...

- **No, no.**

Jo diria que serà l'univers. Sí, l'univers amb estels, el sol, la lluna... i un coet brillant que després de fer un llarg viatge, aterra en un planeta desconegut.

L'astronauta camina i camina damunt d'aquell terra tou. Els peus se li enfonsen i... un tros lluny, veu un personatge curiós. Un personatge menut, amb cabells rossos... (diu mentre em toca els cabells)

Un nassarró petit... (em toca la punta del nas)

I que... és una mica trapellaaaa. (em diu mentre em fa pessigolles).

Les dues riem divertides.

- **Mama..., i el conte?**

- **Aiii, vingaaa, d'acord.** (Diu com si li fes mandra. El cert és que l'hi encanta repetir la història).

- **Vet aquí que una vegada hi havia, ja fa uns anys, una noia que vivia a Barcelona, al barri de Gràcia, un barri encantador!** (Quan ho diu, els ulls se li il·luminen com si l'estigués veient).

Un barri on, com cada any, a finals d'agost els carrers s'ompen de música i color.

Per les festes d'aquest barri, sempre hi havia, bé, encara hi ha, centenars..., centenars? No, milers de persones que busquen diversió amb l'ambient alegre i festiu. I ho aconsegueixen, i tant que ho aconsegueixen!

La gent que viu allà, surt a gaudir al màxim, i celebra l'èxit aconseguit en la transformació dels carrers. Els que venen de fora són ben rebuts i junts aprofiten la bonança que en poc temps es transformarà en fresqueta.

Durant cada dia de festa, hi ha cercaviles amb gegants i grallers, castellers i ballaruga! No es pot descansar ni un moment!

Des dels més petits fins als més grans hi troben alguna cosa a fer.

Aquell any, el barri era un llibre de contes.

El Sastre valent, la Princesa i el pèsol, en Pinotxo...

Cada carrer estava ple de paisatges, palaus, castells i coves amb els seus personatges.

Doncs, ves per on, un dia d'aquelles festes, una noieta, va anar a fer un vol amb els amics i amigues.

Corrien d'un carrer a l'altre, descobrint, en cadascun d'ells, un color, una flor, una pedra diferent cada vegada que hi tornaven.

Teatrejaven.

Cridaven: que comenci l'espectacle! I es transformaven en un drac que volia encendre un bosc amb la flamarada que li sortia de la boca, o una fada que amb la seva vareta màgica transformava a un gripau en un lleó, o bé en un ratolí que fugia esparverat de les urpes d'un gat que se'l volia menjar.

En acabar saludaven i s'aplaudien ells mateixos, mentre la gent que passejava se'ls miraven tot rient.

Però l'últim dia de la festa, quan estaven al carrer d'en Peter Pan, ella va veure com les ales de la campaneta es movien.

Que bonica que ets, li va dir mentre s'hi apropava.

Vas d'un lloc a l'altre, volant, recorrent paisatges, travessant l'arc de Sant Martí, i estirar-te damunt la fulla d'una planta qualsevol...

De sobte, al costat, ven bé al costat, va veure un noi que l'escoltava somrient.

Ella va notar com les galtes se li encenien.

- Hola, m'agrada tot això que has dit!

Ella, només va poder respondre:

- Hola.

Es van quedar mirant una estona.

- Tu ets en Peter Pan?

El noi no va dir res, i de sobte:

- Ospa, he perdut la colla! Vaig a buscar-los!

- Espera, si vols, t'acompanyo.

Ell, en Peter Pan, la va agafar de la mà i junts es van endinsar en aquell món.

Un món de fantasia, imaginari... a voltes fosc, amb dracs i bruixes, a voltes ple de color amb jardins plens de flors.

Tan aviat, ell era un cavaller que lluitava contra gegants ferotges i ella una princesa espantada esperant que la salvés, com un cavall amb ales que galopava per sobre els núvols portant-la a ella al seu llom.

La claror del dia s'anava apagant donant lloc a la llum de la lluna i milions d'estels que omplien el cel.

Ells seguien passejant pels carrers, seguien passejant en mig d'un somni.

Quan va ser fosc del tot i els fanals estaven encesos, en aquell precís moment, ella era una noia a la qual el príncep havia despertat després de fer-li un petó.

Ell li va dir:

- **Acompanya'm!**
- **On anem?**
- **Tanca els ulls.**

Se sentia música en la llunyania

A cada pas que feien, les notes alegres i els compassos bellugadissos, es sentien més fort.

No va passar pas gaire estona quan la noia va sentir:

- **Ja hi som!**

En obrir els ulls va veure que estava en una plaça. Hi havia una orquestra tocant, la gent ballava i ell, en Miquel, el teu papa (em va dir fluixet) li va demanar per ballar.

La noia, no volia que tota aquella màgia acabés, no volia despertar d'aquell somni, tornar a la realitat.

I mentre ballava, va tancar els ulls altra vegada. Va imaginar que estava en una sala d'un palau immens, una sala plena de llum. Va imaginar que ella era la princesa del conte i ell el seu príncep blau.

Però es va despertar, si, i es va adonar que la realitat no era pas gaire diferent.

Els anys van anar passant i...

Cada festa del barri tan diferent, però al mateix temps, tan igual, els recordava aquella festa, la festa en la que es van conèixer.

I saps què?

Van ser fer feliços per sempre més i van menjar anissos!